

DE STER.

Half-Maandelijsch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

Dewijl wij dan, broeders! vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, op eenen verschen en levenden weg, welken hij ons ingewijd heeft door het voorhangsel, dat is, door zijn vleesch, en dewijl wij hebben eenen grooten Priester over het huis Gods; zoo laat ons toegaan met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs, onze harten gereinigd zijnde van het kwaad geweten, en het lichaam gewasschen zijnde met rein water.

Hebr. 10 : 19—22.

No. 16.

15 Augustus 1904.

9de Jaargang.

HET „VIJFDE EVANGELIE.”

Redevoering, gehouden in den Granite-Ring-Tabernakel, Zondag
29 Mei 1904, door Ouderling B. H. ROBERTS.

(*Vervolg van bladzijde 239.*)

Deze eerwaarde heer klaagt dat III Nephi, of het vijfde evangelie, geen nieuwe gelijkenis toevoegt aan de verzameling van gelijkenissen, die wij in de vier evangeliën hebben. Maar kan eenig mensch dit eenvoudige maar toch verhevene verslag van het verschijnen van den Messias aan de inwoners dezer westelijke wereld lezen, en dan zeggen dat het vijfde evangelie niets toevoegt aan de Christelijke kennisschat? Is er, vraag ik u, eenige gelijkenis, of zijn eenige honderden gelijkenissen gelijk aan deze grootsche openbaringen aangaande den Heere Jezus Christus en Zijne zending aan dit westelijk halfroond? Ook is er over geklaagd dat de Messias in zijne latere leeringen louter de denkbeelden herhaalde, en daarom ook de woorden van Zijne bergrede; de schrijvers van het boek misten zooveel oorspronkelijkheid, zoo beweren degenen die bezwaar maken tegen het Boek van Mormon, dat zij zichzelf niet konden vertrouwen om Jezus de gelegenheid te geven eene oorspronkelijke redevoering te houden tot de inwoners van dit westelijk deel der wereld. Ik vraag deze Christelijke tegenwerpingmakers eenvoudig dit in overweging te nemen: Veronderstelt dat het Boek van Mormon in het geheel niet bestond; veronderstelt dat wij beginnen te peinzen over de rijken en natiën welke buiten allen twijfel dit land Amerika bewoonden in oude tijden, en beschaafde, ontwikkelde lieden waren — Gods kinderen; veronderstelt dat het sommige onzer christelijke vrienden begon voor te komen dat het een grootsch denkbeeld zou geweest zijn, als de Zoon van God gekomen was en het Evangelie

verkondigd had aan een volk dat bestemd was zoovele eeuwen lang afgescheiden te zijn van het oostelijke halfroend, waar het Evangelie geplant was. Nu dan, veronderstelt deze toestanden, en veronderstelt verder dat Jezus hier kwam, wat zou dan de aard zijner zending zijn? Wat zou Hij eerst doen? Welke waarheid houden deze Christelijke critici voor de gewichtigste waarheid aan het menschdom? Zou het niet het feit zijn dat Jezus is de Christus, de Verlosser der wereld, de eenige die leven en onsterfelijkheid aan het licht moet brengen door het Evangelie? Zou dat niet het allergewichtigste feit zijn dat bekend gemaakt moest worden? Ik geloof dat alle Christenen noodzakelijkerwijze ja moeten zeggen. Welnu, dat is er juist voorgevallen. De stemme Gods verbrak de stilte van deze westelijke wereld, en zeide tot eene menigte menschen: „Deze is mijn geliefde Zoon, in denwelken Ik mijn welbehagen heb: hoort hem.” Dan treedt Jezus te voorschijn en verklaart zichzelf en Zijne zending. De allergewichtigste waarheid die het Christelijk gemoed ten minste zich bedenken kan. Het vijfde evangelie begint met die verhevene, gewichtige waarheid. En wat zou dan naderhand het allergewichtigste zijn? Zou het niet wezen den mensch zijn zedelijken plicht te leeren? Zijne verwantschap met God en met den Zaligmaker bepaald hebbende door de eerste openbaring, wat dan vervolgens? Wel, de zeden van het Evangelie van Christus, de moreele wet, welke de plaats innemen moet van de oude wet, christelijke beginselen voor een rechtvaardig leven. En derhalve begint de Messias met dezelfde leerstellingen die Hij op den berg leerde. Nu, er is geen gebrek aan achtenswaardige Christelijke autoriteiten voor de bewering dat die redevoering, de bergrede genoemd, geen enkelvoudige redevoering was, maar dat zij opgevuld werd met de groote waarheden der zedenleer die Jezus van tijd tot tijd geleerd had, en dat zij hier te zamen gegroepeerd zijn en als ééne redevoering verschijnen. Bovendien verklaarde de Heiland aan de Nephieten, terwijl Hij nog met hen was, dat deze waarheden die hij hun geleerd had, dezelfde waren als die welke Hij in Judéa geleerd had. „Ziet”, zeide hij in den loop Zijner uitleggingen, „gij hebt gehoord de dingen welke ik geleerd heb voordat ik opvoer tot mijnen Vader”.

Maar in antwoord op deze klachten dat het Boek van Mormon niets nieuws toevoegt aan onze Christelijke kennisschat, wensch ik u te toonen, ofschoon ik het kort zal moeten doen, dat de Boek van Mormon-lezing van deze waarheden der zedenleer van Jezus Christus eenig bijgevoegd licht werpt op deze bergrede.

Hier moet ik een weinig klagen over den eerwaarde, niettegenstaande ik geloof dat hij voornemens was billijk te wezen. Sprekende over deze lezing der bergrede in het Boek van Mormon, denk ik dat hij spotlachend zegt dat er is, „één nieuwe zaligspreking toegevoegd”, en die is: het eerste vers in des Heilands redevoering tot de Nephieten

vangt aan met dit gezegde — hetwelk tot de schare gesproken werd nadat Hij twaalf bijzondere discipelen gekozen had om leeraars van Zijn Evangelie te zijn:

„Gezegend zijt gij indien gij naar de woorden van deze twaalf, die ik onder u verkozen heb om u te dienen en om uwe dienstknechten te zijn, wilt luisteren.”

De predikant zegt dat dit eene nieuwe zaligspreking is. Wel, kan daar eenige behoorlijke klacht tegen ingebracht worden? Veronderstelt dat Jezus tot eene schare in Judéa gezegd had, toen hij de Twaalf Apostelen aan hen voorstelde, daar Hij hen niet alleen met goddelijk gezag zou begiftigen, maar hen altijd zou vergezellen door de tegenwoordigheid van Zijnen Geest — zou het dan niet op zijn plaats of een onbehoorlijke „zaligspreking” geweest zijn als hij tot de menigte gezegd had: „Gezegend zijt gij indien gij zult luisteren naar de woorden die deze Twaalven tot u zullen zeggen”? Het past een Christelijk predikant niet best, te schertsen met Gods verzoek aan eene schare, dat zij respect zullen hebben voor de leeringen Zijner dienstknechten en Zijne mededeeling dat zij gezegend zullen worden indien zij naar hen luisteren.

Maar om voort te gaan. De eerste zaligspreking, als in Mattheüs gegeven, is als volgt:

„Zalig zijn de armen van geest; want hunner is het koninkrijk der hemelen.”

Een zeer schoone, sierlijke en beknopte uitdrukking, en ongetwijfeld waar. Maar in III Nephi luidt zij aldus:

„Gezegend *) zijn de armen van geest, die tot mij komen, want hunner is het koninkrijk der hemelen”.

Het is niet genoeg voor de menschen arm van geest te zijn. Daarvan hangt de zaligheid niet af. Een mensch kan arm van geest zijn en toch de zaligheid niet verkrijgen. Maar „Gezegend zijn de armen van geest, die tot mij komen, want hunner is het koninkrijk der hemelen.”

Ik denk dat dit een weinig licht werpt op de bergrede, dat de overweging van dezen Christelijken geestelijke waard is.

Een andere uitdrukking is:

„Zalig zijn die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid; want zij zullen verzadigd (vervuld, *Engelsche Bijbel*) worden.

Waarmede verzadigd (vervuld)? Wel, de Boek van Mormon-lezing ervan is:

„Gezegend zijn allen, die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen met den Heiligen Geest vervuld worden”.

*) In de Hollandsche vertaling van het Boek van Mormon is in plaats van het woord „zalig” de uitdrukking „gezegend” gebruikt als overzetting van het woord „Blessed”, dat niet alleen in het Engelsche Boek van Mormon, maar ook in den Engelschen Bijbel voorkomt. — RED.

Dat is meer bepaald, is het niet?

Maar nu kom ik aan een grooter punt, alwaar meer licht, en licht dat zeer noodig is, toegevoegd wordt aan deze bergrede. Ik begin te lezen bij Mattheüs 6 : 24.

„Niemand kan twee heeren dienen: want of hij zal den een' haten en den ander' liefhebben, of hij zal den een' aanhangen, en den ander' verachten; gij kunt niet God dienen en den Mammon.

Daarom zeg ik u: zijt niet bezorgd voor uw leven, wat gij eten, en wat gij drinken zult; noch voor uw lichaam, waarmede gij u kleeden zult: is het leven niet meer dan het voedsel, en het lichaam dan de kleding?

Aanziet de vogelen des hemels, dat zij niet zaaien, noch maaien, noch verzamelen in de schuren; en uw hemelsche Vader voedt nochtans dezelve: gaat gij ze niet zeer veel te boven?

Wie toch van u kan, met bezorgd te zijn ééne el tot zijne lengte toedoen?

En wat zijt gij bezorgd voor de kleding? Aanmerkt de leliën des velds, hoe zij wassen: zij arbeiden niet, en spinnen niet;

En ik zeg u, dat ook Sálomon, in al zijne heerlijkheid, niet is bekleed geweest, gelijk eene van deze.

Indien nu God het gras des velds, dat heden is, en morgen in den oven geworpen wordt, alzoo bekleedt, zal Hij u niet veel meer kleeden, gij kleingelooovigen?

Daarom zijt niet bezorgd, zeggende: Wat zullen wij eten? of wat zullen wij drinken? of waarmede zullen wij ons kleeden?

Want al deze dingen zoeken de Heidenen: want uw Hemelsche Vader weet, dat gij al deze dingen behoeft;

Maar zoekt eerst het koninkrijk Gods en zijne gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden.

Zijt dan niet bezorgd tegen den morgen, want de morgen zal voor het zijne zorgen; elke dag heeft genoeg aan zijn zelfs kwaad".

Dat is eene schriftuurplaats waartegen ongelooovigen hunne bijtende spot gericht hebben sedert zij geschreven werd; en zij hebben haar beschuldigd als uiterst ondoenlijk, als valsch in theorie daar zij onmogelijk in toepassing gebracht kan worden, en het bewijs levert dat Jezus louter een ijdele, onpraktische droomer was, en niet een praktische hervormer; want, zeggen zij, als deze leer van niet bezorgd te zijn tegen den morgen, en niet bezorgd te zijn voor voedsel en kleding, toegepast werd op de zaken der wereld, dan zou ze de wielen der vooruitgang achteruit wentelen, en ons in een staat van barbarisme doen aanlanden. Er kon geen beschaving zijn onder zulke omstandigheden. Wij zouden teruggaan tot den toestand van den wilde en van het redeloos beest. En ik heb nog nooit een Christelijk argument tegen die beschuldiging gehoord, dat er een goed antwoord voor was. Maar

ik vind er den sleutel voor in dit III Nephi of vijfde evangelie. Daar wordt een stroom van licht op deze zaak geworpen, die de verdediging van de leerstellingen van Jezus tegen de ongelooferwereld gemakkelijk maakt. Merkt op wat het Boek van Mormon zegt. Langs de lijnen Zijner leeringen voortgaande, zooals hij dat in Mattheüs doet, tot op het punt waar hij het volk vertelt dat zij God en den Mammon niet konden dienen, volgt dit:

„En nu, het geschiedde toen Jezus deze woorden gesproken had, dat hij op de twaalf zag, die hij uitgekozen had, en tot hen zeide: Gedenkt de woorden welke ik gesproken heb. Want ziet, gij zijt degenen, die ik uitverkoren heb om dit volk te dienen. Daarom zeg ik u, weest niet bezorgd voor uw leven, wat gij zult eten en wat gij zult drinken, noch voor uw lichaam, waarmede gij u kleeden zult. Is het leven niet meer dan het voedsel, en het lichaam dan de kleeding?”

Toen ging hij voort deze leer te verklaren van niet voor den morgen te zorgen, maar de morgen voor het zijne te laten zorgen. Maar het Boek van Mormon zegt mij dat die woorden niet tot de schare gericht waren, noch moeten zij opgevolgd worden door al de leden van de Kerk, of door de menschen van de wereld. Jezus bepaalde het in Amerika tot twaalf mannen die Hij uit Zijne discipelen gekozen had, en in het bijzonder opgedragen om heen te gaan en het Evangelie te prediken; en zich zoo volkomen den Heere toe te wijden, dat zij niet aan maatschappelijke dingen zouden denken, maar zich met hart en ziel toeleggen op het werk hunner bediening, en hunne Vader in den hemel, die wist dat zij voedsel en kleeding behoeften, zou de weg vóór hen openen, evenals Hij de leliën bekleedde en zorgde voor de vogelen des hemels. Aldus beperkt, is die leer all right, niet waar? En zooals Jezus zich van de schare afwendde om deze leer, bijzonder geschikt voor de Twaalven hier in Amerika, bekend te maken, zoo, geloof ik, zou het blijken dat Hij die opmerkingen beperkt had tot de mannen die Hij bijzonderlijk in de bediening geroepen had, als wij de volheid der waarheid hadden als in Judea bekend gemaakt.

Derhalve zeg ik, dat het vijfde evangelie ons de middelen in onze handen geeft om de schimpen van den ongeloofige het hoofd te bieden, en de leeringen van Jezus Christus steunt als redelijk, nu wij het woord des Heeren behoorlijk verdeeld en toegepast hebben op degenen op wie het gepast is dat gedeelte ervan toe te passen.

Ik kan deze teksten niet verlaten zonder uwe aandacht te vestigen op de slotzin van het zesde hoofdstuk van Mattheüs: „Elke dag heeft genoeg aan zijn zelfs kwaad”. In III Nephi luidt zij: „Elke dag is genoeg voor zijn zelfs kwaad”. *) In het eerste geval merkt gij op,

*) Bij de Hollandsche overzetting van het Boek van Mormon werd dit verschil niet opgemerkt, zoodat de vertaler minder juist de Bijbeltekst volgde. — RED.

dat het kwaad genoeg gemaakt is voor den dag. Het vijfde evangelie zegt, dat de dag genoeg gemaakt is voor het kwaad. Denkt gij niet dat dit beter is? Drie geleerde uitleggers zeggen van die volzin: „Een bewonderenswaardig praktische grondregel, beter overgezet in onze vertaling (de King James-overzetting) dan in eenige andere, uitgenomen de voorgaande Engelsche. Elke dag brengt zijn eigen zorgen, en ze vooruit te loopen beteekent ze te betwijfelen”. Als zij aldus met hoogen lof kunnen spreken over het gezegde van den Zaligmaker zooals het in Mattheüs staat, hoeveel meer reden zouden zij dan hebben het te prijzen zooals het in III Nephi gevonden wordt.

Ik zal u nu een schriftuurplaats voorlezen, die Ouderling Lyman tijdens onze jongste conferentie voorlas, en welke mij voor het eerst de gedachte aan de hand gaf, de redevoering van dezen eerwaarden heer te bespreken en aan te toonen, minstens aan ons jonge volkje, dat er iets in het vijfde evangelie was, dat de overweging waard was; dat het iets toevoegt aan onze Christelijke kennis. Jezus, onderrichting gevende aan de Nephitische discipelen, zegt:

„Voorwaar, ik zeg u, dat ieder die zich bekeert van zijne zonden door uwe woorden, en verlangt gedoopt te worden in mijnen naam, zult gij op deze wijze doopen: ziet, gij zult afdalen en in het water staan, en in mijnen naam zult gij hen doopen.

„En nu ziet, deze zijn de woorden welke gij zult zeggen, hen bij naam noemende:

„Hebbende autoriteit ontvangen van Jezus Christus, ik doop u in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes. Amen.

„En dan zult gij hen in het water dompelen en wederom uit het water voortkomen”.

(*Wordt vervolgd.*)

DE KONING EN DE LANDLOOPER.

Een Sprookje van PETER ROSEGGER.

Hij hield er van, in de koele morgenuren, als het buiten nog stil was, alleen uit wandelen te gaan. Dit waren eigenlijk de éénige uren, dat hij als een gewoon mensch mocht zijn, gewoon gekleed, met zijnen wandelstok daar heenstappend langs den openbaren weg, door niemand gekend, of, als hem een inboorling herkende, eerbiedig en opvallend gegroet. Gaarne stond hij dan eens stil aan den waterkant en keek naar het verkeer van schuiten en roeibootten op de breede rivier, naar het werken der arbeiders op de schepen, naar al het gedoe van het dagelijksche leven. Soms ook nam hij zijne hengelroede mee en beproefde zijn geluk met den angel. Kwam er dan een dienaar hem na, bezorgd of Zijne Majesteit wellicht iets verlangde, dan werd deze

weggestuurd. Gewone menschen weten zichzelf te helpen en hebben geen dienaren noodig.

Daar was het op zekeren morgen gebeurd, dat hij zeer veel later dan gewoonlijk in het paleis terugkeerde. De regeeringszaken wachtten op afdoening. De gansche hofhouding verkeerde in ongerustheid en spanning. Waar bleef hij toch zoo lang?

In het naburige dorp had hij zich zoo opgehouden. Daar was hem namelijk opgevallen hoe twee mannen eene berrie droegen; en op die berrie lag eene doodkist, van ruwe planken slordig ineengetimmerd, zonder kruis en krans. Geen priester, geen rouwdragenden, geen decorum van welken aard ook in het gevolg. In zulk eene verlatenheid had de Koning nog nooit een doode gezien, in zulk eene hulpelooze en hartelooze verlatenheid, als deze doode daar op die berrie, gedragen door die twee norsch uitzierende mannen. Wie kan het wezen, die daar gestorven was en om wien geen schepsel zich verder bekommerde, dan om hem weg te dragen?

De wandelaar ging naar de dragers toe en vroeg:

„Wien draagt gij daar zoo weg?”

Eerst wilden de mannen zonder antwoord doorloopen. Maar eindelijk gaven zij op wreveligen toon eene verklaring.

Aan den zoom van den straatweg was eene doode man gevonden. Niemand kende hem. Waarschijnlijk een vreemde ambachtsman, of een bedelaar, misschien een landlooper, een schooier, — men wist het niet. Zij, de dragers, begrepen zelf eigenlijk niet hoe zij er nog toe gekomen waren, dezen doode naar het kerkhof te zeulen, zonder eenige belooning. Wat ging het hun aan? Konden zij het helpen, dat de man juist op hunnen akker was blijven liggen? Waarom was hij niet in een andere gemeente of op een ander stuk land gaan sterven? — Het was voorwaar geen buitenkansje; en niemand betaalde hun deze moeite — zoo herhaalden zij nog eens, die brave dorpers, meenende dat misschien de nieuwsgierige wandelaar wel voor hen in den zak zou tasten.

De wandelaar gaf hun een teeken dat zij verder konden gaan. Hij had genoeg gehoord. En toen zij nu met hunnen last onwillig voortgingen, liep hij tien passen er achter mee. Met zijn ernstige gelaat naar den grond gericht, schreed hij mee achter de doodkist van den onbekende, die als vreemdeling in dit schoone land arm en verlaten gestorven was. Misschien had de ongelukkige werk gezocht, en het niet gevonden. Misschien had hij aan deuren geklopt met de bede om hulp, en was afgewezen geworden. Want aan den ingang van het dorp stond immers op een bord te lezen: „Het bedelen is verboden”. Bedelaars duldde men niet in de gemeente — en waarlijk niet zonder reden! — Ja, en als de stakker het in zijn hoofd had gekregen om naar de prachtige koninklijke villa te gaan en dáár om hulp te vragen,

dan zou hij eerst recht nul op het rekest hebben gekregen, want de schildwachten of de lakeien zouden hem terstond hebben weggejaagd. Zoo was hij dan, waarschijnlijk ziek, aan den weg gaan liggen en gestorven.

De voorbijgangers, die den man achter de berrie zagen meelopen, hielden hem voor den een of anderen nabestaande van den doode. Overigens sloegen zij er niet veel acht op — totdat opeens een der boeren met open mond en vervaarde oogen blijft staan en zich den hoed van het hoofd rukt.... Voor wien? — Voor den doode?.... Dat kan men zoo begrijpen! — Neen, voor den man die achter den doode aanloopt. Want — —

„Jessas Maria!” fluistert de boer zijnen kameraad toe, die een zak aardappelen op den nek sjouwt — „zie je wel wie daar gaat?”

„Daar achter dat lijkt? — Nou, wie dan?”

„Zie je 't niet? Ken je hem niet? — 't Is de Koning!”

Nu trok zich ook de andere den hoed van het hoofd — en een derde deed hetzelfde — en een vierde en een vijfde, allen elkaar toelispelend: „De Koning! De Koning!” — En zij keerden op hunne schreden terug en volgden op eerbiedigen afstand de berrie. En binnen vijf minuten wist het gansche dorp, dat de doode, dien zij eergisteren aan den weg gevonden hadden, wel een buitengewoon man, een groote heer of een hooggeplaatst persoon moest wezen — want achter zijne baar ging de Koning!

Alles liep nu uit. Mannen en vrouwen, grijsaards en kinderen liepen uit de huizen, sloten zich aan bij den stoet en begonnen luid de gebeden voor de dooden te prevelen. Velen kwamen met brandende waskaarsen aan, en de koster van de kerk begon zijne klokken te luiden. Toen verscheen ook de geestelijkheid, in witte koorgewaden en zeide hare latijnsche gebeden op. En bij een hoek stond alles stil en maakte eene diepe buiging voor den Koning. Deze echter zag dit niet, want hij blikte voortdurend naar den grond.

Zoo was het dan eene groote, plechtige lijkstatie geworden, die daar den heuvel, op welken de doodenakker gelegen was, besteed.

Maar, ziet! — op het kerkhof vond men het graf niet. Heel achter in een hoek, waar een hoop steenen, stroo, vergane kransen en andere afval lag — om zoo te zeggen de vuilnisbelt van het kerkhof, — was een kuil gedolven. — „Goed genoeg!” had de suppoost gezegd: „Goed genoeg voor zoo'n vagebond, van wien geen mensch weet waar hij vandaan is.”

(Wordt vervolgd).

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

SCHIPBREUKELINGEN.

„Het is niet mogelijk, dat wij de eeuwige zaligheid door onze goede werken verdienen; anders zou de zaligheid ophouden eene genadegift van God te zijn. Maar wijl de heilige Schrift ons dikwijls die toekomstige zaligheid als eene belooning voor ons gedrag voorstelt, is daarvan het gevolg geweest, dat de godgeleerden van alle tijden op dat punt elkander gedurig hebben tegengesproken. Vandaar die eindeloze strijd over den vrijen wil en de verdienstelijkheid der goede werken, die van de eerste tijden der kerk tot op onze dagen wordt voortgezet”.

ZWINGLI.

Wij plaatsen deze woorden van Zwitserlands grooten hervormer boven dit opstel, omdat zij op duidelijke wijze de oorzaak der bedoelde strijd omschrijven. „De zaligheid is een genadegift Gods” en „Alle menschen krijgen loon naar werken”; ziedaar twee groote waarheden, beide door den Bijbel gestaafd, die velen zoo moeilijk kunnen doen rijmen. Voor de Heiligen der Laatste Dagen, die in dezen tijd openbaring ontvingen van den Vader der lichten, is het gemakkelijk die twee punten, oogenschijnlijk zoo tegenstrijdig, in overeenstemming te brengen. Het doel van dit artikel is echter niet, die zaak breedvoerig te behandelen, ofschoon wij er toch iets van zullen zeggen. Wij kunnen hier volstaan met te zeggen, dat de Heiligen der Laatste Dagen gelooven, dat de zaligheid een genadegift Gods is. Zij gelooven verder dat de Heere Jezus Christus de oorzaak van de eeuwige zaligheid is, namelijk voor *allen, die Hem gehoorzaam zijn* (Hebr. 5 : 9). Zij verwachten door geloof zalig te worden, d. w. z. door *levend geloof*, dat gekend wordt uit de werken. Derhalve gaan bij hen genade en werken hand aan hand, die twee zijn onafscheidelijk. De Heiligen der Laatste Dagen gelooven in den vrijen wil des menschen. Dit wordt duidelijk gezegd in één hunner gezangen:

„Weet dan, dat elke ziel is vrij
Zijn weg te kiezen, waar 't ook zij;
Ten hemel dwingt de Heer ons niet,
Daar Hij een vrijen wil ons liet.

Vrijheid en rede maakt een man.
Ontneemt hem dit, wat is hij dan? —
Hij wordt als dier, en denkt dus niet
Aan 't geen de hel of hemel biedt.

Gelooven staat een ieder vrij,
God roept tot allen: „Komt tot Mij!”
Zijn wij gehoorzaam aan dat woord,
Dan helpt Hij ons ook verder voort.

Dat wij genâ niet misverstaan,
Zij moet met werk en wil steeds gaan;
Want hierin is de Heer verheugd,
Dat wij betrachten liefde en deugd.

Als wij verwerpen Zijn geboën,
Met 't heil'ge drijven spot en hoon,
Dan zal, door eigen schuld, slechts pijn
Het loon van onze daden zijn”.

Bij het bespreken van deze geloofspunten meende onlangs een vriend ons door eene gelijkenis aan te toonen, dat wij dwaalden. Wij zullen trachten, wat hij zeide hier weer te geven:

„Er bevinden zich schipbreukelingen op een wrak in zee, op een zandbank op eenigen afstand van de kust. Zij kunnen zichzelf niet redden. De reddingboot komt van den wal, neemt allen op, sommigen bewusteloos, en brengt hen allen aan land. Ze zijn gered! En aan wie de eer der redding? Aan de schipbreukelingen? Geen mensch, die er aan denkt! Neen! aan de wakkere bemanning van de reddingboot komt alle lof toe. En als er prijzen uitgedeeld worden, heeft alleen zij er aanspraak op. Zoo ook met de zaligheid: de menschen zijn schipbreukelingen in de groote zee van zonde en ellende. Niemand kan iets verrichten tot zijne redding. De Heiland is de Redder, die alles moet doen. Goede werken baten den mensch niets, daar het gansche verlossingswerk door den Zaligmaker gedaan moet worden”.

De hier door onzen vriend uitgedrukte gedachte is die van velen. Zóó stelt men zich de verlossing en het verkrijgen der zaligheid voor. Wanneer men echter dieper in het wezen der zaak doordringt, zal men zien, dat de gelijkenis, die oppervlakkig beschouwd nog zoo kwaad niet lijkt, in het geheel niet geschikt is. Het is immers eerstens volstrekt geen feit, dat schipbreukelingen op een wrak niets tot hunne redding kunnen doen. Het is gebeurd, dat moedige zwemmers in zee gesprongen zijn en het strand bereikt hebben. Sommigen hebben zich met een vlot op het woelige element gewaagd en zijn er in geslaagd, hun leven op die manier te redden. Weer anderen danken hun behoud aan eenen redding gordel. Dan denke men aan den zieletoestand van schipbreukelingen. De een bidt, de ander vloekt. Hier ziet men een praktische hand iets verrichten, wat aller netelige positie nog ietwat kan verlichten, daar wringt iemand in wanhoop de handen. Als er sterke drank aan boord is, wat doorgaans het geval is, begeven enkelen

zich tot dit heillooze vocht om hun leed te vergeten. Zij verliezen de beheersching' over hunne verstandelijke vermogens, en anderen worden van uitputting bewusteloos. En als de reddingboot komt, worden allen opgenomen. Ook degenen die dronken zijn en de bewusteloozen! Is dat een voorbeeld van de redding van onzen Heiland? „Dwaalt niet; God laat zich niet bespotten; want zoo wat de mensch zaait, dat zal hij ook maaien”. „Gij zult liefhebben den Heere, uwen God, met geheel uw hart, en met geheel uw verstand. Dit is het eerste en het groote gebod”. Geen bewusteloze heeft macht over zijn hart, ziel en verstand, en de man die zijn heil bij de flesch gezocht heeft, die dus in het vleesch gezaaid heeft, zal niet het eeuwige leven maaien. Verder is het onwaar, dat geen schipbreukeling een handje helpen kan in de boot. Wie zal ontkennen, dat een stoere zeeman wel eens een der roeiers kan aflossen aan de riemen? Iedere schipbreuk is niet van dien aard, dat zij het scheepsvolk totaal afmat.

Doch wij kennen ook een reddingverhaal. Een zeker schip, zoo hebben wij vernomen, werd door een vreeselijken storm aangegrepen en op de klippen geworpen. De passagiers en het scheepsvolk geraakten allen in den kokenden vloed; aan twaalf personen gelukte het in de reddingboot te komen; toen zwom er nog één arme kerel, die zoo hard mogelijk zijn best deed om zijn leven te behouden in het water, naar de boot, legde zijn rechterhand er op, en trachtte zich er in te werken; maar iemand in de boot hieuw met een zwaard zijn hand af! (Het werd ondersteld, dat de boot, als er nog iemand in opgenomen werd, zinken zou.) Maar wat moest de arme man doen? Er was geen behoud op het wrak; hij kon niet naar land zwemmen, het was ver uit het gezicht — de boot! de boot! hij moest in die boot komen of hij moest vergaan. Met de uiterste krachtsinspanning, wanhopig bijna, worstelende met de rollende baren, kwam hij ten tweede male bij de boot, en greep haar met zijn linkerhand. Ook die werd afgehouden! O, arm schepsel, beide handen bloedende, en den dood voor oogen, wat moest hij doen? „Huid voor huid, alles wat een mensch heeft, wil hij voor zijn leven geven”. Hij vestigde zijne oogen wederom op de boot, hij kwam ten derden male bij haar, en greep het roer met zijne tanden vast. Toen werden de harten der binnenzittenden door medelijden bewogen, en zij besloten liever het gevaar te loopen van allen te zamen om te komen, dan zijn hoofd af te houwen. Zij namen hem in, en zijn leven was gered!

Men zou tot den zondaar kunnen zeggen: gij hebt schipbreuk geleden — gij vergaat! Er is geen behoud voor u op het wrak, en gij kunt niet naar land zwemmen; het is te ver weg — vraagt gij wat er gedaan moet worden? Er is een reddingboot bij de hand; Christus is deze reddingboot; — worstel, o worstel naar Hem toe; Hij zal de hand niet afhouden, die gij smeekende naar Hem uitsteekt! O neen!

neen! „Groot is Uw genade, o Heiland, en Uw liefde is zonder peil” Uwe hand afhouden! Hijzelf reikt Zijne beide armen uit om u te ontvangen! O, hoe bereid is Hij om u uit het gevaar te redden — hoe machtig en gewillig om uwe ziel te behouden!

Maar, alles wel beschouwd, geven deze schipbreuk-gelijkenissen beide geen zuivere voorstelling van 's menschen toestand tegenover den Zaligmaker, ofschoon ons het beeld van de laatstbeschrevene tamelijk wel aanstaat. De verzoening voor het menschdom moet niet meer geschieden, maar heeft reeds lang plaats gehad op Golgotha. Allen die in Adam sterven, zullen in Christus opgewekt worden, beiden rechtvaardigen en onrechtvaardigen. Maar de eeuwige zaligheid krijgen alleen degenen, die in Christus gelooven en Hem gehoorzamen. Het ligt aan den mensch, of hij nederig genoeg wil zijn, om den weg te bewandelen, die hem door den Heiland wordt aangewezen. Velen zijn niet zoo nederig. „Daarom zegt de Schrift: „God wederstaat de hoovaardigen, maar den nederigen geeft Hij genade. Zoo onderwerpt u dan Gode; wederstaat den duivel, en hij zal van u vlieden. Naakt tot God, en Hij zal tot u naken”. (Jak. 4 : 6—8.)

Ons lied zegt: „Dat wij genâ niet misverstaan”. Zelfs al ware de zondaar vrijgesproken uit kracht van de verlossing die in Christus Jezus is, dan moet er nog een innerlijk werk van heiliging verricht worden, om hem geschikt te maken voor den hemel. En, gelijk de engel des Heeren tot Elia zeide: „Sta op, eet! want de weg zou voor u te veel zijn”, zoo kan er tot hem gezegd worden, die den Heiland wil volgen: „Sta op, en zoek goddelijke hulp, want het werk zou voor u te veel zijn”. Hij moet den Heiligen Geest hebben om hem in alle waarheid te leiden, om hem te helpen een karakter te bouwen.

Bijvoorbeeld: het hart van den zondaar moet veranderd worden. Gelijk geschreven is: „Wasch uw hart van boosheid, o Jeruzalem, opdat gij behouden wordt!” (Jer. 4 : 14.) En wederom: „Maakt u een nieuw hart en eenen nieuwen geest; want waarom zoudt gij sterven, o huis Israëls!” (Ezech. 18 : 31.) Nu, de zondaar kan van zichzelf dit groote werk evenmin verrichten als een berg verplaatsen of een oceaen opheffen! Wat dan? Zal hij zeggen: ik kan het werk niet verrichten — het is het werk van den Geest: zijne invloeden zijn beslist noodig; ik zal het aan den Geest overlaten; en ik zal niets doen. Zal hij dit zeggen? Stellig niet. De regenbui des hemels, weten wij allen, zijn beslist noodig voor het verkrijgen van een oogst. Landbouwers! als God de wolken des hemels zou verzegelen, en geen regen op de aarde zenden, drie jaren en zes maanden lang, als ten tijde van den profeet Elia, dan mocht gij uwe velden omheinen, en den grond beploegen, en uw zaad strooien; maar alles zou te vergeefs zijn. Wat dan? Zegt de landbouwer: „De regenbui des hemels zijn beslist noodig om een oogst te verkrijgen; ik zal niets doen — ik zal stilzitten

en het aan de regenbuien des hemels overlaten, mijne velden te omheinen, en mijnen grond te beploegen, en het zaad te strooien". Zegt hij dit? Wij weten van niet. De winden des hemels zijn, eveneens, noodig om het zeilschip over den oceaen te brengen. De kapitein weet dit zeer goed; en zegt hij: ik zal het anker niet lichten — ik zal de zeilen niet bijzetten — ik zal de kaart niet raadplegen — de winden des hemels zijn beslist noodig om mijn schip over den oceaen te voeren — ik zal alles aan de winden des hemels overlaten? O neen, zoo iets hooren wij nooit.

In maatschappelijke zaken handelen de meesté menschen gewoonlijk wijs en oordeelkundig; maar in geestelijke zaken schijnen allen dwars en verkeerd te zijn. Er behoeft geen moeilijkheid te bestaan. Gelijk het in maatschappelijke zaken is, zoo is het in geestelijke, Goddelijke en menschelijke tusschenkomst moeten samengaan. Wij worden niet als schipbreukelingen van een wrak opgenomen en aan land gebracht, en alles is klaar! Er is iets voor den mensch te doen. De genade Gods en 's menschen werk moeten samengaan, om hem in de tegenwoordigheid des Heeren te brengen. Daarom: „maakt rechte paden voor uwe voeten, opdat hetgeen kreupel is, niet verdraaid worde, maar dat het veel meer genezen worde. Jaagt den vrede na met allen, en de heiligmaking, zonder welke niemand den Heere zien zal". (Hebreën 12 : 13 en 14.)

I. K.

HET MONSTER IN DE ZON.

Een sterrekundige beschouwde de zon door een' teleskoop, ten einde eene juiste teekening te maken van de onderscheidene vlekken, die op de oppervlakte van dat hemellichaam zichtbaar zijn. Terwijl hij zich oplettend met zijne waarnemingen onledig hield, werd hij op eens verrast door een verbazend verschijnsel: een groot deel van de oppervlakte der zon werd plotseling bedekt door een monster van buitengewone grootte en schrikkelijke gedaante; het had een paar ontzettend groote vleugels, een groot aantal beenen en een' langen snuit; en dat het leefde, was zeer duidelijk uit de driftige bewegingen, welke de waarnemer van tijd tot tijd kon bemerkten. Toen onze wijsgeer zeker was van de zaak, — want hoe kon hij zich vergissen in hetgeen hij zoo klaar zag? — begon hij vele treffende besluiten uit zoo welgegronde stellingen te trekken. Hij berekende de grootte van dit buitengewone dier, en bevond, dat het ten naasten bij twee vierkante graden van de oppervlakte der zon bedekte: dat het op de aarde geplaatst, zich over de helft van een halfmond derzelve uitstreken zou, en dat het zeven of acht maal zoo groot als de maan was. Maar het verwonderlijkste was de verbaasende hitte, die het te verduren moest

hebben: 't was duidelijk, dat het iets had van de natuur des salamanders, maar van veel vuriger temperament was: want op de ontwijfelbaarste gronden was het te bewijzen, dat het in zijn' tegenwoordigen toestand een' graad van hitte had bereikt, welke tweeduizend maal die van roodgloeiend ijzer overtrof. Het was een vraagstuk der overweging waardig, of het dier zich voedde met de grove dampen der zon, en zoo allengs die vlekken deed verdwijnen, welke daaruit gedurig gevormd worden en anders het vlak der zon geheel en al overdekken en verduisteren zouden, — dan wel of het misschien van de vaste stof van den bol leefde, welke op deze wijze, alsmede door de bestendige vermindering van licht, weldra moest uitgeput en verteerd zijn; dan of het nu en dan werd gevoed door den val van eene of andere excentrieke komeet in de zon. Hoe het hiermede ook mocht gelegen zijn, door berekening bevond hij, dat de aarde slechts weinige maanden uitstel van het dier te wachten had; verder was de gissing niet onwaarschijnlijk, dat, daar de aarde bestemd is eenmaal door vuur verwoest te worden, dit vurige vliegende monster op den bepaalden tijd herwaarts komen zou, en veel gemakkelijker en gereeder eene verbranding kon teweeg brengen, dan eenige komeet, die men tot hiertoe voor dat werk bestemd achtte. De sterrenkundige, in deze en vele andere diepzinnige en merkwaardige beschouwingen verdiept, stond gereed ze het publiek mede te deelen. Intusschen kwam de ontdekking overal ter sprake, en alle liefhebbers kwamen bijeen, om zulk eene zonderlinge verschijning te zien. Zij waren evenzeer overtuigd van de nauwkeurigheid der waarneming, als van de besluiten, die er zoo onwedersprekelijk uit werden afgeleid. Ten laatste besloot een hunner, meer omzichtig dan de overigen alvorens hij ten volle op zijne zintuigen vertrouwd, den geheelen loop der zaak en alle deelen van het instrument te onderzoeken; hij opende den teleskoop, en ziet! er zat eene kleine vlieg in, die zich op het middelpunt van het objectglas nedergezet en tot deze wonderlijke theorie aanleiding gegeven had.

Hoe vaak werpen de menschen, uit vooroordeel en hartstocht, uit afgunst en kwaadaardigheid, op het uitnemendste en verhevenste karakter den onredelijksten en onwaarschijnlijksten blaam. Bij dergelijke gelegenheden voegt het, op onze hoede te zijn en ons oordeel op te schorten; misschien ligt de fout niet in het voorwerp, maar in het gemoed des waarnemers.

DODSLEY.

Het hoogst geluk, dat zich de menschen
Hier op deez' aarde kunnen stichten,
Is niet 't vervullen hunner wenschen,
Edoch 't vervullen hunner plichten.

I. K.

VARIA.

EEN VLIEGENDE REIS.

Is het u ooit opgevallen, dat wij in de 365 dagen, die een jaar tijds vormen, een reis maken op een vliegende bol door een ruimte van 600,000,000 mijlen heen? Het is de jaarlijksche reis van de aarde om de zon.

Wij leven ons kleine leven. Wij verrichten onze dagtaak. Wij slapen en wij waken. Maar hoe zelden bedenken wij, dat wij, zonder de leidende hand van Hem, Die op den gordel der hemelen zit en de teugels van het rijtuig der zon in handen houdt, verzwolgen mochten worden en verloren geraken in de onbegrensde ruimte. Deze reis is geen vinding der verbeelding, maar is een vast, tastbaar, bewijsbaar feit.

Het gewicht en de schrikkelijkheid van dit begrip, zijn, gelijk vele andere sterrekundige waarheden, bijna te groot om door den menschelijken geest opgenomen te worden, en wanneer de gedachte tot ons doordringt, vaart de geest er tegen uit.

Maar het is goed, wanneer zulke gedachten iemand drukken, te steunen op het grootere feit van een persoonlijke Voorzienigheid, om zeker te rusten in de kennis, dat wij zelfs in het warrelende heelal van sterrenstelsels, en in de diepten der onbegrensde ruimte, niet verloren zijn, maar persoonlijk en intiem gekend worden door Een, Die bekwaam is om zelfs tot het einde toe te bewaren.

(Uit het *Engelsch.*)

WAARSCHIJNLIJKE KOSTEN VAN DEN OORLOG.

Een Fransch militair schrijver, die zich teekent „Commandant X”, geeft in *La Revue* eene studie over de verliezen aan menschen en geld in de groote oorlogen der geschiedenis, om tot eene schatting te geraken van de waarschijnlijke verwoesting aan menschenlevens en bezittingen in den tegenwoordigen oorlog. De Krim-oorlog, zegt hij, kostte Rusland f 1,750,000,000, of f 62,500,000 per maand; hij kostte de Franschen ongeveer eenzelfde som, en de Engelschen iets minder; de Fransch-Duitsche oorlog van 1870 kostte de Pruisen f 640,000,000, of f 122,500,000 per maand; het verlies van de Franschen (behalve het grondgebied) was f 7,000,000,000, of f 77,500,000 per maand. Engeland besteedde in den Boerenoorlog f 3,030,000,000, of 95,000,000 per maand; in den oorlog met China besteedde Japan f 210,000,000, of f 25,000,000 per maand; en de Chineezzen betaalden, behalve de kosten van het voeren van den oorlog, eene vergoeding van f 365,000,000. Hij tracht niet eene bepaalde schatting te maken van de kosten van den tegenwoordigen oorlog, maar, aannemende dat er vier-honderd-duizend man onder de wapenen zullen zijn aan elke zijde, profeteert hij dat er in het geheel van tachtig-duizend tot negentig-duizend man schadeloos gemaakt zullen worden;

dat wil zeggen dat er van twintig-duizend tot vijf-en-twintig-duizend gedood zullen worden, en de rest onbekwaam gemaakt door wonden of ziekte.

SMART.

Iedere teleurstelling maakt u lossier van de aarde, van de menschen, van uzelfen bovenal; het zijn zoovele tijdperken eener doodelijke ziekte.

+#+

Bij de schipbreuk van uw leven hadt gij u kunnen redden, had niet de schaamte plaats genomen op uwe reddingsplank en u te gronde doen gaan.

+#+

Ongeluk kan trotsch maken; leed maakt nederig.

+#+

Men is steeds de martelaar van zijne eigene gebreken.

+#+

Verhef er u niet op dat gij uw kruis hebt weten te dragen. Kondt gij het afwerpen?

+#+

Tusschen hen wien leed trof, bestaat een broederband, welke bij den eersten blik wordt aangeknoopt.

Als gij langen tijd rouw gedragen hebt, gevoelt ge u aangetrokken tot elk rouwkleed, dat ge ontmoet.

+#+

Gij neemt den tijd kwalijk, dat hij u van een smartelijk verlies scheidt; hij ontnemt u wat u restte; het recht om te weenen.

+#+

De wanhoop is nog dragelijk, wyl zij zich verzet en een daad is. Maar zonder hoop, is zoo goed als dood zijn.

CARMEN SYLVA.

I N H O U D:

Het „Vijfde Evangelie”	Blz. 249	Het Monster in de Zou	Blz. 261
De Koning en de Landlooper	„ 254	Varia	„ 263
Schipbreukelingen	„ 267	Smart	„ 264

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.